

Литусите и светулките

Антон Мицев (Ace Coke), 26.06.2006

Четвъртък като четвъртък. Както някой беше казал, всички истории започват в четвъртък. И тази започна така. Та прищрака ми на мен, да се разходя малко из далечния изток и да се откъсна от нервите на родна София. Реших да се откажа преждевременно от Витошката среща и да направя бърз круиз на Новопазарските възвишения. Бях скътал някоя стотинка (да не повярва човек), та си взех билетче и хванах нощния влак за Варна.

Само който не е пътувал с влак из Искърското дефиле, той не знае какви невероятни чудеса на природата се откриват там. Безспорно господарят в това райско кътче е Искъра, който години наред си е пробивал неуморно пътя из скалите. А те са другото голямо богатство по този край – високи, прави и красиви. Моят гост от Германия, който водех до Шумен миналия месец, заяви – "Това тук си е направо дар от Бога!".

Тъкмо за тези скали исках да напиша, но погледнати от друго време и друг ъгъл. Пътувах нощем и реших, че няма какво да видя, защото в планината е доста тъмно по това време. Седях си в купето и си приказвах с един човечец, дето слезе на Своге. Другият ми спътник се обтегна на всички седалки и заспа сладко сладко. Едно животинче се намъкна в купето и започна да патрулира. За момент не разбрах какво е, но в следващия миг то се издаде – светулка! Еха, не бях виждал "работеща" такава от 7ми клас. Много ѝ се израдвах.

Реших да изляза в коридора, за да не пуша докато човечеца спи. И се загледах. Тъмнина, мрак.... чакай малко! В мрака се откриха гордите силуети на скалите. Бяха огромни и съвсем близо до линията. Направо не можех да повярвам как ясно и приветливо се виждат в непрогледната тъма. Навън нямаше никаква друга гледка

освен тях. Светлинките от влака, звездите и... светулки. Многоооо светулки. Светкаха и гаснеха от залесеното подножие на скалите. Стотици, хиляди, безкрай. Сякаш безброй малки елфчета щракаха с малките си запалки и оформяха симфония от многобройни миниатюрни оранжеви искри. Неописуема гледка... и незаснемаема...

Човекът в купето все така продължаваше да спи непоклатимо. Преценявайки възрастта му и пътническите му навици, реших, че е пътувал толкоз много оттук, че няма нужда да гледа тези красоти. Реших, че той просто ги чувства.

Скалите отминаха и дойде равнината. Аз продължавах да се пуля в мрака и да се наслаждавам на светлинната феерия. Дойде равнината и човекът се разбуди. Попита ме дали заради него съм изгасил и защо стоя буден, а аз му споделих с какво съм се занимавал. А той изненадващо отвърна - "О, да! Наистина е невероятно. Аз цял живот работя машинист по линията София-Варна."

Е той наистина чувстваше гледките. Дори и насън.